

Introitus:

Ježíš říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matoušovo evangelium 11:28)

Čtení ze Staré smlouvy je z proroctví Izajášova 62. kapitoly, 4. a 5. verše:

Dcero jeruzalémská nebo dcero sijónská „Už nikdy o tobě, neřeknou: „Opuštěná.“ A nikdy o tvé zemi neřeknou: „Zpustošená.“ Budou tě nazývat: „Oblíbená“ a tvou zemi: „Vdaná,“ protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. Jako se mladík žení s pannou, tak se tví synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe.“

Čtení z evangelia Janova 2. kapitoly, 1-12:

„Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.

Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“

Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak.

Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. Potom odešel Ježíš, jeho matka, bratři i učedníci do Kafarnaum a zůstali tam několik dní.“

A případně třetí čtení ze Zjevení Janova 21. kapitoly 2. až 4. verš.

Svatba

Tak oni se berou? A to tak brzo? A to museli? A koho si vlastně bere? A kde měl veselku? Naše přirozeně důležité otázky. A protože je soužití muže a ženy velice důležitým motivem a v Nové smlouvě dostal jeho začátek nový a důležitý význam, dali jej otcové ve starocírkevních perikopách ke čtení na tuto neděli. První po Křtu Páně. Tady to všechno začalo.

V té souvislosti si všimněte, že nevíme o svatbách ze Staré smlouvy nic. On si ji vzal či vešel k ní. A tečka. Daleko důležitější je význam, obsah a přínos toho manželství. Svatba zaniká a je jen v náznacích. Proč to říkám? Protože tady nevíme také vůbec nic. Nevíme, jak se jmenovala nevěsta, nevíme jméno ženicha, víme jen místo - Kána Galilejská. A víme, že tam byla Ježíšova matka, které evangelista uspoří jméno. A ano, byl tam Ježíš, to o něm celá svatba je. A svědkové, tedy učedníci.

Důležitý je Ježíš. A to jeho přepuštění vody na víno. To je počátek jeho *znamení*. Máme ve sněmovně jednoho pana poslance, který vášnivě rád (to máme společné) provází návštěvy, zvláště studentské. A z cesty po Sněmovně jim dělá cestu za pokladem a studenti získávají indicie, které je dovedou nakonec k pokladu. Ten je ukrytý pod stolem v kapli. Indicie, biblický text říká *znamení*, podle kterého se i my budeme orientovat. Tady začíná něco, co dostalo formát v Ježíšově životě plném *znamení*. Dostáváme náznaky, známky budící pozornost, usvědčující okolnosti. Nepřímé důkazy by řekli právníci, indicie. Ježíš je Mesiáš!

1. Indície

Ten první údaj bude důležitý i na konci evangelia Janova: *Třetí den* byla svatba v galilejské Káně. A na konci evangelia zase *třetí den* Ježíš vstane z hrobu. Všechny dobré věci pro naši záchranu jsou až *třetí den*. Na hraně úplného konce, v poslední chvíli.

Proč na hraně konce? *Třetí den* byl v případě pohřbu v tehdejší hebrejském světě termínem, kdy se už nadobro uzavírá hrob, lidé se už konečně rozloučí s mrtvým a zapadnou všechny naděje, kámen zůstává na svém místě. Kdo znáte ta jednotlivá Ježíšova znamení na cestě k pokladu, vzpomeňte na Ježíšovo vzkříšení Lazara v Betánii. To je jedenáctá kapitola Janova evangelia. Tam Ježíš přišel až po *třech dnech*, právě když už zapadly všechny naděje. A leckdo mu to měl za zlé. Ale on Lazara přesto vzkřísil! A *třetího dne* vstal.

Co nám to má říct v souvislosti se svatbou? Že nemáme dopředu pohřbívat žádné naděje. Že je Pán Ježíš schopen dělat v náš prospěch věci rovné dokonce vzkříšení. Komu není dobře o samotě, měl by dát Pánu Bohu příležitost. Třeba se najde někdo, kdo by byl schopen žít v páru, mít rád či ráda toho druhého. Nikdy není úplně pozdě!

A co křísil Ježíš v Káně Galilejské? Křísil nebo zachraňoval ohromný průšvih. Podle tehdejších zvyků v hebrejském světě měl ženich za úkol připravit svatbu, která běžně trvala několik dní. Ženich měl vybrat místo, zajistit jídlo a pití, služebnictvo ke stolu a vše ostatní. A teď možnosti: On to z nějakého důvodu podcenil. Nebo můžete říci, že se mu natlačilo více lidí na veselku a že on to chudák neudržel. Ale i to selhání mělo být okolností pro první znamení...

2. Indície

A to je totiž další indície, další klíč k pokladu. Ježíšova přítomnost na svatbě říká, že člověk některé věci ani zvládnout nemůže. Ukazuje to na naši bídu ve vztahu k současnosti i k věčnosti. My jsme stále jednou nohou v průšvih. Nevládneme. Copak někdo dnes dokáže zachránit lidský život? Zkuste si to! Vždycky je to zázrak. Copak někdo dokáže spasit svět? My vyznáváme, že tohle je práce jen pro Božího Syna, protože na to má.

Ale k té naší bídě ještě pár slov. My se tváříme podobně jako ten nejmenovaný ženich. Nevidíme problém. Jsme dokonce přesvědčeni, že i to manželství umíme, že všechno zvládneme. A až teprve, když to začne dřít, tak začneme potají špitat o tom, že bude průšvih, že něco neklape. V Káně se začalo říkat, šla šeptanda: Nemají dost vína...

Že se tváří ti dva, dokonce páni rodiče, že všechno zvládnou, to se nedivím. Takoví už jsme, tvrdíme, že si pomůžeme sami, že nepotřebujeme žádné berličky víry... Ale ona se tak tváří i církve. Mluví do vztahů těch dvou, určuje kdo na co má nárok, dovoluje a zakazuje. A je to k smíchu. Tuhle pravomoc církvi nikdo nedal, natož Ježíš. Copak nás poslal odávat? Ne, poslal nás dělat učedníky, vést je na cestě víry. Poslal nás podávat chléb a víno z jeho stolu. V tom dvojím jsem si jist. A to je taky všechno.

Jenže my jsme vymysleli spoustu norem. Protože jsme, my církevníci, byli bezradní, tak jsme sáhli do pravidel vyvoleného národa a zajišťujeme etnickou čistotu manželského páru jako Hebrejové. Abyste věděli, na co myslím: Tak třeba, že katolík by si neměl brát evangeličku a naopak. Věřící si nemá brát nevěřícího, přičemž my nemáme šanci přesně stanovit, kdy je někdo skutečně věřící a kdo ve skutečnosti nevěřící. Máme jen jisté meze třeba křtu a členství v církvi. Ale já znám mnoho pokřtěných členů církve, kteří nejsou schopni párového života, nikdy se to neučili a nechtějí se to učit. Dokonce: Mají od svých - taky pokřtěných - rodičů mnoho příkladů jak prohrát život, jak se líně povalovat, trápit druhé a jak se

nakonec rozvést a mít doživotní alibi, protože oni přece chodí do kostela a *Von* a nebo *Vona* ne.

Copak mám, jako kazatel nahánět nevěsty či ženichy k pobožným pomatencům, lenochům, sobcům, kteří jsou zaměřeni jen na sebe a na svoje pohodlí? Na to aby si užívali? Na to já nemám svědomí. Spíše radím: Hleďte ty, kteří jsou schopni pracovat na sobě, kteří umí spolupracovat, milovat a mít druhého v úctě. Hleďte ty, kteří žijí s vědomím, že nikdy není nic ideální.

Do Chval ve středu nastoupila paní XY. Těžký příběh, na lůžku už tři čtvrtě roku. Ale milá paní. Moc milá. Představil jsem se a tak jsme trochu povídali. Představila se mi jako dvakrát pokřtěná. Nejdříve u husitů a pak římsky. To bylo proto, že je dcerou amerického vojáka, který ji 1.10.1945 zplodil a tentýž den odejel s ostatními a nikdy se nevrátil. Nikdy se pak nepotkali a zřejmě nevěděl, že má dceru. Byla to velká láska. On by si maminku i vzal, ale rodiče to nechtěli slyšet, protože to byla jediná dcera... A prostě vůbec. To se nehodí!

Nechal jí tedy outěžek, který si pak vzali do výchovy bezdětní manželé přes ulici. A tak paní vyrůstala jako schovanka. To je ten první křest. V deseti letech ji pak ke katolickému křtu dovedla kmotřenka, která se za ni v dospívání velice stavěla a pomohla jí. Dokonce pak měla péči o její tři sestry, které vyrůstaly v děčáku, protože maminka bez šancí na normální život měla jen opilce, který ji bil. Děti jim odebrali...

A tahle svatba v Káni vypráví, že jako Ježíš přijde na svatbu s nezvládnutým občerstvením, tak vstupuje do totálně zpackaných známostí a manželství. Dává naději a nežádá si povolení, zda to udělat může nebo nemůže. Nepoužije pro své znamení prázdné nádoby od vína, ale kulticky nečisté štoudve na omývání nohou a rukou. Není to také znamení?

3. a 4. Indície

Ženy. A to znamení *ženy* míří ke skutečnosti, že prázdný hrob a první rozhovory se vzkříšeným vedly také *ženy*. Také vůči *ženě* se vzkříšený ohradil, aby jej nezdržovala (Janovo evangelium 20:17). To byla tehdy Marie Magdalská a tady v Káni Galilejské se podobně vymezil vůči mamince.

A také řeči o tom, že ještě nepřišla *ta hodina*, to je další indície, která vede k té hodině vyvrcholení příběhu, ke smrti na kříži, ke vzkříšení a kralování s opětným příchodem na tento svět, který čekáme. To bude *ta hodina*. A s tím se pojí citace uvedená na začátku ze Zjevení Janova (21:2). Jan nás všechny vede na svatbu a říká: „A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.“

A ještě na závěr k příběhu: Skutečný ženich na té svatbě byl pak zavolán ke správci svatby, jakémusi manažerovi celé veselky a vyslechl si pochvalu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ (2:10) A teď si představte, že on ani necekl, nic nevysvětlil a pochvalu, která mu nepatřila, neposunul ji k tomu, kdo jeho svatbu zachránil. Obávám se, že se nedá použít jiné označení než: Eh! To ho nenapadlo, že má vzdát chválu samotnému Bohu ve chvíli, kdy je to nanejvýš na místě?! A neměl pátrat po tom zvláštním člověku a ukázat na něj: „To On!“ To opět odhaluje naši bídu a člověk se kaje: Pane Bože, prosím tě, neodvracej se od nás a smiluj se! Fakt jsme úplní lůzři! My si necháme dát metál, ač nám nepatří.

5. Indície

My ale víme, že je to další indície. To není jen lidské selhání. Ten pravý ženich, ten Ježíš, nepotřebuje, aby mu někdo děkoval za proměnu vody ve víno. Je to jeho styl. On dobrým vínem začíná i pokračuje, nemá špatné víno pro přiopilé vírou, protože už nerozeznávají kvalitu. Co se čepuje v našich církvích? Je to opravdu Ježíšovo silné a dobré víno?

Ježíš dělá svou práci a jeho učedníci v něj uvěřili - tedy spíše ověřili si jaký je. Vyluštili první tajenku. A ještě mnohá znamení je čekala. A Pán dělá ještě větší věci a pořád, i teď, mění lidské životy. A na to se soustředil, proto ze svatby v klidu odešel. A má namířeno i k nám, aby nám pomohl. Aby nám pomohl vyluštit další tajenky, najít další indície a pak poklad. To je cesta, po které půjdeme i další týden. Věřte tomu, je to tak!

„A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zjevení 21:2-4)